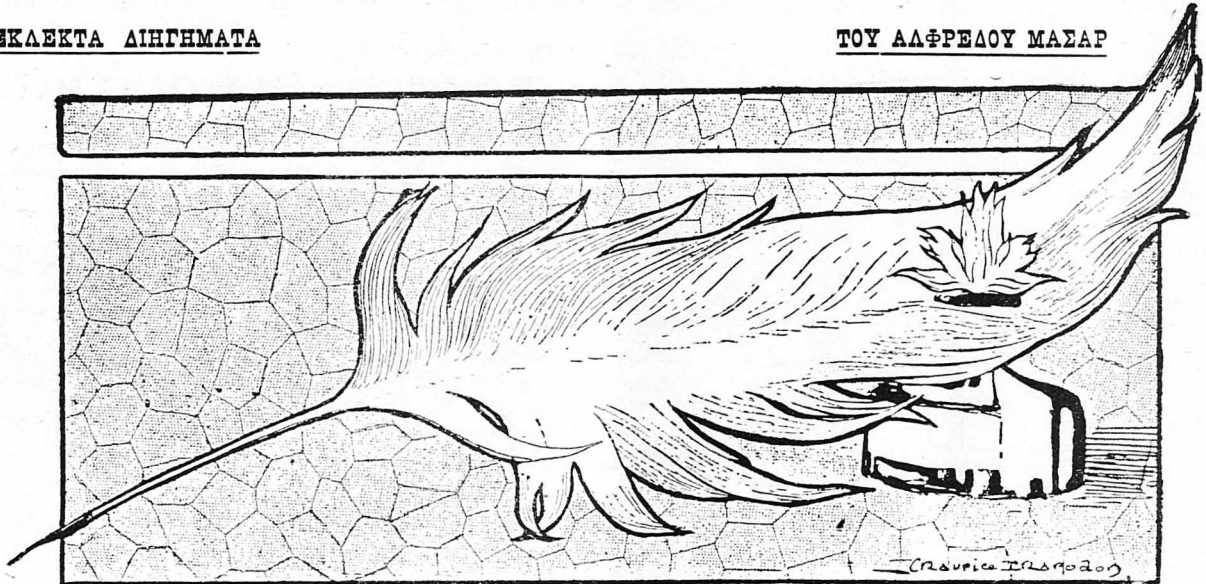

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΦΡΕΔΟΥ ΜΑΣΑΡ

Η ΜΑΝΑ

Τό βορραδάκι είχε πάψει πειά νά φυσή, μιά τή κρού εξακολουθούσε ακόμα νά περονιάζει τά κόκκαλα. 'Από καιρό σέ καιρό, τó χιονόνερο, ψιλό-ψιλό κ' έκνευριστικό, ράντιζε τούς βιαστικούς και κοικουλιωμένους ως τά αυτιά με τά παλλά τους διαβάτες, και λάσπωνε περισσότερο τó άθλιο και σκοτεινό δρομάκι τής άκαθάτης κ' άπόμειρης εκείνης συνοικίας.

Τυλίγμένη σ' ένα κουρελλιάρικο σάκι, ή Μαρία Μπουκίτη είχε πιάσει τó σταυροδρόμι και ζητούσε με ραγισμένη φωνή έλεημοσύνη, απλώνοντας τó τρομακικό χέρι της σαν αντίκριζε κανέναν άγοπορημένο διαβάτη :

— Κάνετε μιά μικρή βοήθεια, χωριστικοί μου... Τρία στοματιά και πενήντα περιμένουν λίγο φρονιάκι άπ' τήν καλωσύνη σας... Αντηθήτε τα...

Δέν έλεγε ψέμματα ή καιμένη ή Μαρία, ή δυστυχισμένη μικρομάνα. Τρία ξηπόλυτα πιστοίκια, μουσκαμμένα άπ' τή βροχή και λυγδιάρικα, είχαν πιαστεί σφιχτά άπ' τó χυλιωπιλωμένο φουστάνι της και σιγώλιωναν, χοροπηδώντας άδιάκοπα για νά ξεσταθούν. Δέν μπορούσαν πειά τά ξυλιασμένα, γυνιά, ποδαρούα τους ν' άνθξουν στην παγερή ύγρασία τού μουσκαμμένου πεζοδρομίου και ξεχνώντας τήν πείνα τους. Ζητούσαν άπ' τήν άτελειομένη μητέρα τους νά τροπώσουν κάπου.

Έξαινη έφοριζε γύρω της μιά ματιά γεμάτη απόγνωση. Θέλησε και νά τούς πη, και σαν παρηγοριά, σαν κουράγιο, μιά ή βραχνή, άδύναμη φωνή της άφήθηκε νά βγή άπ' τó κοιμισμένο λαργύγι τής.

Έξαφνα είδε λίγα βήματα πιο πέρα τόν τσίγκο ενός μικρού μαγαζιού, πού σκέταζε τó μισό πεζοδρόμιο. Σιμμάζεψε τότε τά παιδάκια της και με χοργό βήμα τράβηξε πούς τά εκεί, ξερονώντας κάτω άπ' τó άνοκάντεχο αυτό καταφύγιο, πού τούς άφανε μόν έπιθεμμένους στην παγωνιά τής νύχτας, μιά τούς προφύλαγε τοίχαστον άπ' τó χιονόνερο.

Στέναξε βαρεία ή δύστυχη μάνα και κοινοστάθηκε. Τύλιξε όσο μπορούσε καλύτερα στίς δίπλες τού νοτισμένου φουστάνιού της τά παγοειμένα, νηστικά κλωστοπούλια της και σάβοντας λιγάκι έπάνω τους, τά μάζεψε στοργικά στην άγκαλιά τής.

Έκεινα δέν άργησαν νά λαγοκοιμηθούν. Νοκοιμένα άπ' τήν ύγρα ξεστασιά τής μπροχής άγκαλιάς, δέν χρειάστηκε πού νά νοιώσουν βαρεία τά βλέφοριά τους και τά μάτια τους σφάλισαν άπαλλά, ενώ τó παρατονάοικο κλάμα τους έπαψε πειά ν' άκούγεται και νά ταραδίη τή σιγαλιά τής νύχτας και τήν καρδιά τής μάνας τους.

Τό σκοτάδι απλωνόταν πιο πυκνό τώρα γύρω τους. Μά σέ λίγο, τά φανάρια πούταν στίς γωνίες τών στενών σοκακιών άνοιξαν κ' ένα μουντό φως χύθηκε στό στενό εκείνο δρομάκι, φωτίζοντας άδιάφορα έμψυχες και άψυχες μάζες κ' άθλιότητες.

Τό μυαλό τής Μαρίας Μπουκίτη ήταν πλημμυρισμένο από χίλιες—δύο

οκέψεις. 'Η περασμένη ξένοιαστη και γεμάτη ευτυχία ζωή της πενούσε εξακολουθητικά, ακατάπαυστα, μπροστά άπ' τά μάτια τής ψυχής της κ' όσο περισσότερες σπινές θυμόταν, τόσο και μεγαλύτερη ή φαρμακία μέσα της και τήν τσάκιζε ή αντίθεσι τού ΤΟΤΕ και τού ΤΩΡΑ....

Όρφανή τελείως, μικρούλα μόλις 3 χρόνων, δέν είχε νοιώσει καλύτερο στην πάρα τής δοφάνειας κοντά στη χέρα και άκρηνη θεία της, πού τήν άγαπούσε τρελλά κ' είχε καλά τόν τρόπο της.

Τήν προίκισε καλά, δίνοντας της ένα καλό και τίμιο παιδί, τόν Μορίς, τόν άγαπημένο της και χρυσό άντρούλη. Όλα τούς χαμογελούσαν τότε, όλα πήγαιναν καλά και τά παιδάκια της, τ' άγγελούδια πού τούς χάρισε ο Θεός, τó ένα κοντά στό άλλο, συμπλήρωναν τή χαρά και τήν ευτυχία πού βασιλευαν στό εύλογημένο τους σπατάι.

Τά βάφτισε όλα ή καλή της θεία, πού στάθηκε μέχρι τότε σαν μητέρα στην Μαρία και στεκόταν τώρα γαριά και γυνιά σπορηκιστά χαριτωμένα της μικρούλα.

Γοηούλα όλόγλυκη, με χρυσή ψυχή και ρομαντικό μυαλό, λίγο παρξένη ή καλή εκείνη νονά, βρήκε τά πιο παράξενα όνόματα τού ημερολογίου για νά δώσει στα βαπτιστήρια της : Πετρούλλα ή μιά, Χιδεβράνδη ή δεύτερη και Ναπολέον ο τρίτος, ο μικρότερος. 'Αχ! περασμένα μεγαλεία, περασμένη πρόσχαρη ζωή!...

Η σφαίρα γύρισε και χρόνια δίσεχτα έφοριξαν τó μαύρο τους ίσιω στην ήουχη εκείνη φωλίτσα.

— Πέθανε ή γοηούλα θεία. Άρρώστεια βαρεία και καταραμένη έφοριξε τόν άντρα στό κρεβάτι, ζονώντας του τά χερά μπράτσα και κλονίζοντας του τά στερεά πόδια. Βασανίστηκε μήνες άλόκληρους, πόνεσε, χτίσασε και παραδίνοντας επί τέλους τήν ύστατη πνοή του στόν Πλάστη, παράδωσε τήν ίδια στιγμή και τούς δικούς του στά νύχια τής πιο άγριας φτώχειας και τής πιο μαυρης άτελεισίας.

Αναδουλειά... Φαί... Δάιατα... Γιατρος... Γιατρού... Πούλησε ή δύστυχη Μαρία και τήν τελευταία κοιβέρτα πού τής έμενε στό χτοχικό της και μη βοσκοντας πειά γύρω της τί άλλο νά πούληση, πετάχτηκε στό δρόμο άπ' τó σπιτονοικοκήνη της, πού άθελά της τούφαγε και δυό—τρία νοίκια.

— Πεινάω, μωιά!... Πεινάω!... άκούστικε μιά άδύνατη φωνούλα.

Η Μαρία άνάτηκε άπ' τή νύκνη πού θόλωνε βαρεία τó μυαλό της. Πέταξε άπό πάνω της τόν έμιάλη τών περασμένων, πού μάζωνε στά κοκαλιάρικα άταίρια δάχτυλά του τή σαραμαμένη ψυχή της κ' έκοιμηε πάνω στό άμίμητο, τó λατρευτό σύμπλεγμα τών κοιμισμένων παιδιών τής.

Ήταν ή Πετρούλλα πού φώναξε... Μεγαλειότερη άπ' τ' άλλα της άδερφάκια, έννοιωσε και τής σκληρές ανάγκες τής ύπάρξεως πού έντονότερες, πού έπιταχτές.

Η πείνα θέριζε τά σπάγχνα της κ'

έδιωξε από νωρίς τον εφευρητικό ήλιο ποίησε ακόμα ανακουφιστικό βάλαμο στα βασανισμένα κορμάκια των άλλων δυο αδερφών της.

— Λίγο φρονιά, μαμά, ψήθισε. Σήκω να βρούμε λίγο φρονιά. — Δημήτρη ή μάνα σημάθηκε με κόπο, χαιδεύοντας με το κατάψυχο αναμμένο χέρι της τα άγουροξυτημένα μακρά της, που άρχισαν τώρα να' αυτά να γυθίζουν το κρύο και την πείνα και να συγελιάι μονότονα και παρατοσημένα.

Τα τράβηξε μαζί της να' έστριψαν την πρώτη γωνία. Διάβηκαν το στενό, το μωσοφωτισμένο σοκάκι και μπήκαν σε κάποιο άλλο δρόμο, πού φωτισμένον και πλατύ, πού είχε ακόμα κάποια ζώνη.

— Άπλωσε πού χέρι πάλι ή φτωχή μάνα, πού άπατητική αυτή τη φορά και πού έπιμονα. Μά άλλοιμονα!... Το κρύο έδιωχνε τους περαστικούς και κανέναν δεν άποφάριζε να σταματήσει μπροστά στα τέσσερα εκείνα, χέρια και δυστυχισμένα ζωνονικά κορμάκια.

— Η Μαρία χτύπησε, τρελλαμένη άπ' την άγονία, μά πόρτα. Ξαχαγτίησε... Καί πάλι ξαναχτύπησε, βγάζοντας ένα μονογκρητό λύσσαζ άπ' το στόμα της. Την έδιωξαν όμως βάνανασα, βάρβαρα, με βρισιές, γιατί τόλμησε να ταραξίη το ραγάτι των χορτασμένων και κολοξοσταμένον νοικοκύρηδον...

— Είδες ανάιδεια, καλέ, πού σούχουν οι ξηριάνοι τώρα τελευταία, να' νηρηχούν τον κόσημο τέτοια ώρα και με τέτοιον παυλόκακο μέσα στα σπίτια τους!... ε, είτε ή σκληρή νοικοκυρά, κλείνοντας την πόρτα της.

Αόκον δεν μπόρεσε να κινήη στα χλωμά και παγωμένα μάγουλα της μάνας. Η βρούσες των ματιών της στέρεψαν από κρισό, να' αυτά, θολωμένα τώρα και ξέθωρα, κωροφώθησαν με άπόγνωσι στο λασιπυμένο ψυχρό πεζοδόμο...

— Η δυνάμεις της την άφησαν. Λίγο ακόμα και θα σωραζόμουν λιπόθυμη στις λάπτες. Έβανε ένα στεργνό κορμάκι και σήδησε λίγο πού περα. Ένα έστιατόριο με φωτισμένα τζέκια και λιγοστούς πελάτες μέσα, φάνηκε μπροστά της.

Σηγάιά, κλέφτικα, μπήκε στην είσοδο να' έστρωσε το σώλι κάτω. Πλάγιασε έπάνω του τα βουβά πειά άπ' την εξάνληση και μεσωναζομένη άπ' το κρύο παιδιά της και βγάζοντας το φόρημά της, τα σκέπασε καλά. Άκούητησε με λαχτήρα τα άχροια χείλη της στα ψυχρά μέτωπά τους, τα φίλησε γρήγορα—γρήγορα πολλές φορές και τ' άφησε εκεί στην υπέρτατη φροντίδα του Παντοδύναμου. Καί τρελλή ύστερα, μωσοπαγωμένη, με το κοντοφούσπιανο καθώς ήταν, έτρεξε στο βαθύ ρεύμα του ποταμού εκεί πλάι και κινήστηκε στα θολά νερά του, βρίζοντας ανάκλινα για πάντα στη στοργικότερη άπ' τους ανθρώπους άρκαλιά του...

Όλα πήγαιναν καλά τότε και τα παιδάκια τους συμπήρωναν τη χαρά και την ευτυχία τους.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟ΄ΙΤΑΛΟΥ ΡΑΦΤΗ

Πρό όλίγων μηνών, ένας ράφτης άπ' την Πάδονα, Άδάμι Άμιάντιονομαζόμενος, πήγε για κάποια δουλειά του στο Μιλάνο.

Έκει σ' ένα έστιατόριο συνάντησε έναν πατριώτη του, Σάζακονομαζόμενο, ο οποίος τον περιούθησε πολύ. Ο Σάζακ αυτός ήταν ένας μεσοκόπος κύριος, εγγενέστατος, με φαβορίτες και προθημία άπερορίστη.

Όταν άκουσε μάλιστα, ότι ή δουλειές του Άμιάντιου στην Πάδονα δεν πηγαίνανε καλά, έσπεισε —άπο ενδιαφέρον βέβαια— να του κίνηη μά πρώτα άρετά έλυστική. Του πρότεινε δηλαδή να του βείση πελάτες στο Μιλάνο, άρχισσε μόνο να πηγαίη ο ράφτης μά φέρει τη βδομάδα και να πάρη τις παραγγελίες.

Ο Σάζακ δεν ήθελε τίποτα για το καλό αυτό ποίηκε στο συμπαιριώη του, άλλα κατόπιν της έπιμονής του φίλου του Άδάμι, δέχτηκε να πάρη δέκα ποίς έκατό άπο κάθε παραγγελία.

Ο ράφτης έμεινε κατενθουσιασμένος με την πρόταση αυτή. Τον είχε γοητίσει τελευταία ή κρίση και θα υπορούσε έτσι να Ξελασπώη οικονομικώς.

Την άλλη βδομάδα, ο Άδάμι ξεκίνησε άπο την Πάδονα και πήγε στο Μιλάνο για να πάρη τις πρώτες παραγγελίες άπ' τους πελάτες πού θα του ανιστούσε ο Σάζακ.

Για να κίνηη μάλιστα εντίποσει στην πελατιά του, κατέλασε σ' ένα άπ' τα καλύτερα ξενοδοχεία της πόλεως.

Τα άποτελέσματα του πρώτου αυτού ταξιδιού του Άδάμι στο Μιλάνο, ήτηξαν άνώτερα πάσης προσδοκίας. Ο θαυμάσιος Σάζακ πού πήγε εντός της ήμέρας στο ξενοδοχείο τρείς πελάτες, οι όποιον παραγγείλαν κουτούμια άκρωτάτα και ο ευτυχής ράφτης δεν δίστασε να του δώση προκαταβολικώς τα ποσοτά του.

Την άλλη βδομάδα, ο Άδάμι Άμιάντιο, κολιμπώντας σε πελάγη ευτυχίας για την άφρηδα μεταστροφή της τύχης, δεν δίστασε να παραθέσει, κατά σύστασι του Σάζακ βέβαια, να' ένα έπινο στους άξιοτίμους πελάτες πον, για να πανηγυριστή δόντος ή αίσια πορεία της επιχειρήσεως.

Τη βραδειά του συμπαιριού, ο ράφτης της Πάδονας είδε με μεγάλη ύπερηφάνεια να καταρτάνουν στο ξενοδοχείο πον, προσκληθέντες άπο τον συνεργάτη του, διάφοροι κόμπητες, μαρσίσοι και μεγαλέμποροι της πόλεως.

Μά όσο άφελής να' άν ήταν ο αγαθος Άδάμι, δεν άργησε να προσέξει όταν καθήσανε στο τραπέζι, ότι όλοι οι μεγάλοι άριστοκόρατες του Μιλάνου δεν φανόντουσαν καθόλου εγγενείς και λεπτοί. Τρώγανε σαν λίκιο και πίνανε σαν Ιταλοπόταμο!...

Μολαταύτα ο ράφτης της Πάδονας δεν ύπομηάστηκε τίποτε, πήρε νέες παραγγελίες και γίησε στην πατριδα του.

Έπειδή όμως ή παραγγελίες πέφτανε βροχή χάρις στις ένεργειες του Σάζακ, ο Άδάμι Άμιάντιο δεν δυσκοιλήτηκε να πεισθή τέλος να μεταφέρει το ραφείο του στο Μιλάνο. Άνέθεσε μάλιστα στο Σάζακ να του βρη κατάλληλο διαμέρισμα για την έγκατάστασι του.

Ο Σάζακ βήηκε άμέσως το κατάλληλο οίσημα και πήρε άπ' τον Άμιάντιο ένα άρετά στρογγυλό ποσόν για να το καθαρώση.

Άπο τη στιγμή όμως εκείνη, ο κωκοροφίμκος ράφτης δεν ξαναείδε πειά τον πολύτιμο συνεργάτη του, άλλ' ούτε και κανέναν άπ' τους πρώην πελάτες του, στους όποιους είχε παραδώσει τα κουτούμια, χωρίς να πληρωθή.

Κατέφυγε τότε στην άστυνομία, όπου έμαθε, ότι τόσο ο ύποχρεωτικότητας Σάζακ, όσο και οι πελάτες του, δεν ήταν πορά κοινοί άπατεώνες!

Έτσι ο φτωχός Άδάμι Άμιάντιο έφυγε άπ' το Μιλάνο κυριολεκτικώς... Ξεγυμνωμένος!...

Και μά λεπτομέρεια ακόμα:

Ο Άδάμι Άμιάντιο είνε έλληνικής καταγωγής. Ο προσάππος του ονομαζόταν Άδαμιαντίου!... Αύτός όμως Ιταλοποίησε το επώνυμο του να' έτσι δεν λέγεται μεν Άδαμιαντίου στην πατρίδα, δεν παύει όμως να είνε ο... άδαμιαντίος των κουτών ραφτών της Ιταλίας...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΚΥ

Στην πόληην Έχτερναχ του δουκάτου του Λουξεμβούργου, γίνετα κάθε έντεκα χρόνια μία περίεργη θρησκευτική τελετή. Με την τελετή αυτή, οι κάτοικοι θέλουν να εγχαριστήσουν το Θεό γιατί έσωσε τον τέπο τους άπο μία φοβερή άσθένεια, όμοια με την έπιληψία, ή όποία ύπο το όνομα «Χορός του άγιου Γκιά», άφάνιζε κατά τον έβδομο αιώνα όλα τα γειτονικά μέρη.

Στην τελετή αυτή πού έχει χαρακτηρισρα λιτανείας, σπμμετέχουν και όλοι οι κάτοικοι των περιχώρων. Η πολυάριθμη αυτή συνοδία άκολουθεί τους άρχιερείς και ίερείς πού μπαίνουν επί κεφαλής της πομπής, και διευθύνεται προς την κορυφή ενός γειτονικού λόφου, όπου ύπάρχει ένα έκκλησιάκι.

Το περίεργο είνε, ότι όσοι μετέχουν στη λιτανεία, ένας άπ' των άλλων με μαντήλια, σαν σε χορό, και βαδίζουν κατά τρόπο ιδιόφορητο. Κάνουν δηλαδή τρία βήματα έμπρός και άμέσως άλλα δυο πίσω. Με τον βηματισμό όμως αυτόν ο δρόμος τους πενταπλασιάζεται όσο να φτάσουν στο έκκλησιάκι να' έτσι πηγαίνουν εκεί άργοπορημένοι τρομοερά.

Ο τρόπος αυτός του βαδισμού έχει γίνει πειά παροιμιώδης σ' όλη την περιφέρεια και ύπόκει μάλιστα ή φράσις «προχωρεί όπος ή λιτανεία του άγιου Γκιά», ή όποια λέγεται για όποιον καθυστερεί και μένει πίσω στις δουλειές του.

